

בבא מציעא מג

עניין: החושב לשלוח יד בפקדון

שולחן ערוך או"ח סי' מז

ד' (ג) ב [א] המהרהר בדברי תורה אינו צריך
 (א) לברך: הגה [ב] ו' והוא הדין דיכול לפסוק דין בלא

ביאור הגר"א שם

בהג"ה וסוף סימן פ"ה [סעיף ב] בהג"ה. אבל כל זה צריך עיון, דכאן מברך על המצוה, וכי ליכא מצוה בהרהור, והלא נאמר [יהושע א, ח] והגית בו כו', ר"ל בלב כמו שכתוב [תהילים יט, טו] והגיון לבי, וכל שכן לפסוק דין כו', והלא למקרא צריך לברך, וכן כשקורא בתורה בציבור:

פרדס יוסף פרשת יתרו

אמנם הוא גופא צריך טעם למה מחשבה רעה לא מצטרף, ורק דזה גופא פלוגתא בית שמאי ובית הלל בבבא מציעא (מ"ג:) החושב לשלוח יד בפקדון בית שמאי אומרים חייב ובית הלל אומרים אינו חייב, וכתב הריקנטי דמצוות הם בתורת פקדון וכשחטא הוי כשולח יד, ואם כן לבית הלל אין מחשבת עבירה מצטרפת דחושב בשליחות יד פטור, אם כן נוח שנברא דמצוות עשה עם מחשבות מרובין, ובית שמאי דחושב בשליחות יד חייב אם כן לא תעשה ועשה שווין במחשבה שוב לא תעשה מרובין ונוח שלא נברא, ועיין עוד בא"י ה"ם [שבת פ"ז: ד"ה ג' דברים].

בית האוצר מערכת ב, כלל ב

כ"ז ע"ה וכתבנו שם ג"כ דב"ט דמדת הדין לכן אליס להו ענין המחשבה וכמה עפי מנ"ה וזה ששנינו בב"מ (דף מ"ג ע"ב) החושב לשלוח יד בפקדון בש"א חייב ובה"א אינו חייב עד שישלח בו יד כו' והענין עפ"י דברי הב"ר בתחלה עלה במחשבה לברוא את העולם במדת הדין שג"ה בראשית ברא' אלקים וגו' ראה הקב"ה שאין העולם מהקיים במדה"ד חזר וסיחף מדה הניחמים שג"ה ביוכ עשות ד' אלקים ארץ ושמים והיינו דנעשי' שיתף שם הוי' שם החסד והרחמים מש"א"כ בראשית ברא' אלקים קאי על המחשבה ולכן הוזכר אלקים שם הדין לבד וע"כ ב"ט דמדת הדין והדין הנה שורשו במחשבת הבריאה וכדברי המדרש הג"ל דבמחשבה עלה לברוא את העולם במדה"ד ולכן אליס להו לב"ט גח המחשבה ומחייבים בשליחיה יד גם על המחשבה וב"ה דמדת החסד שעינינו רק במעשה הבריאה דבמעשה הבריאה הוא שהי' השתתפות מדת החסד כג"ל לכן לא אליס להו מחשבה כמו ב"ט ונעשי' מעשה דווקא ולכן אין מחייבין עד שישלח בו יד במעשה ממש ע"ה בתלק אות האל"ף מה שהארכנו שם עוד